

XV.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om ikke autoriseret Lægevirkksomhed m. m.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg den 31te Januar 1868.)

Landsthinget har paalagt undertegnede Udvalg at prøve og afgive Betænkning over det Thinget af Justitsministeren forelagte „Udkast til Lov om ikke autoriseret Lægevirkksomhed“.

Af de Udkastet ledsagende Motiver erfares, at Ministeriet har taget et 1865 i Norge udarbejdet Lovudkast til Mønster. Dette er imidlertid ikke siden kommet videre, men har, da det, helt omarbejdet, i en meget forandret Skikkelse, forelægges Stortinget, ikke vundet dettes Bifald. Nærværende Udkast støtter sig altsaa ikke til nogen Erfaring om en lignende Lovforanstaltningens Virkninger i vort Naboland, ikke engang til nogen Forhandling og Afgjørelse i dettes Lovgivende Forsamling. Naar Udvalgets Fleertal ikke desto mindre — skjøndt Meningerne have været noget forskellige og Enighed kun er naact ved gjensidig Smøbedommen — har troet at kunne gaae ind paa nærværende Udkast, saa skeer dette dog kun forsaavidt, som man billiger, at den ikke af Staten for berettiget erkjendte Lægevirkksomhed ikke bvr straffes, saalænge den bevarer en privat Charakter og kun udøves mod enkelte Personer, der ere raadige over sig selv, efter deres eget Duffe, og saalænge den ikke tilføjer eller anretter paavisselig Skade. Indenfor denne Grændse anseer man dog ingenlunde den nævnte Virksomheds Frigjørelse for et Gode, eller ønsker at skabe en fri Concurrence mellem berettigede og uberettigede Læger; men Erfaringen har efter vor Mening godtgjort, at den ikke berettigede Lægevirkksomhed ikke lader sig standse paa noget andet Punkt end dette.

Ganste vist vil det ofte falde vanskeligt at paavise den anrettede Skade saa pienthyllig, at Domstolene ville idømme Straf, og maaskee vanskeligt, hvor Skaden er størst, hvor Døden er bevirket — idetmindste saalænge Tilsyn paa Landet foretages af ikke lægetyndige Personer — men om ogsaa en Deel af de anrettede Ulykker undslipper Paataale, tør man i hvert Fald antage, at i de Sager, der anlægges for tilføjet Skade, vil den almindelige Mening være paa den eller de Skadelidendes Side mod Ophavsmanden, og Straffen ikke forkaste ham nogen Martyrdom, men derimod indjage de Dvrige, der give sig af med Lægekunst, uden dertil at være oplærte eller berettigede, en gavnlig Stræk og formane dem til Forsigtighed. Staten har nu i over 70 Aar forgjæves forsøgt at gjøre Ende paa al ikke berettiget Lægevirkksomhed ved at forfølge den, først med haardere, siden med mildere Straffetrusler, og ved at paalægge Lægerne den Pligt, at angive Kvakksalveri; men hvad den har udrettet herved, er kun, [at Kvakksalvernes Antal endnu den Dag idag turde være temmelig bethdeligt, og at man som oftest undlader at forfølge dem, i den Erkjendelse, at Forfølgelsen suarere styrker og udbreder Troen paa dem, end svækker og tilintetgjør den. Men at den factiske Tilstand staaer i Strid med Lovens Forskrift, er meget lidet ønskeligt, fordi Agtelsen for Lovene herved svækkes; naar man altsaa ikke kan forandre Tilstanden, er det bedre at forandre Lovene, end at lade denne